

Zondag 12 september 2004 Dordrecht - Hall-in-Tirol (fotopagina 12)

Vandaag is het dan toch echt; na twee en halve maand vertrekken we weer naar Eilat! Alles wat we bij elkaar gesprokkeld hebben tijdens "Dordt" is ingepakt en onze mini- bus is gisteren door Henk compleet dicht gestouwd met meuk. De flightcases, de laptop (met slot), de koelbox, de box met extra water, snoep en alles wat we onderweg denken nodig te hebben gaan op de achterbank. De Amsterdammer; de speciaal aangeschafte robuuste wielklem wordt losgemaakt en zo tegen 09:15u vertrekken we. Het is nog stil in Dordt maar er schijnt wel een zonnetje.

Nog maar net onderweg en dan komt Henk al met een super verrassing; ik krijg een nieuw duikhorloge! En wel met toeters en bellen (oneerbiedige beschrijving voor duikcomputer) zodat ik nu voortaan zelf m'n duiken kan loggen. Heeft Cruyff toch weer gelijk, ieder nadeel (het jatten van m'n eerste duikhorloge) heeft z'n voordeel (nu een duikhorloge met computer).
Ben er stil van.

Direct voor de grens met Duitsland neem ik het stuur over. Het is lekker stil op de weg en het schijnt dat op zondag op diverse stukken niet door vrachtwagens gereden mag worden in Duitsland. Zeker niet rond München. Maar zo ver zijn we nog niet. Met de voorbereide route loopt het prima. Per route hebben we een map met de beschrijving plus wegenkaart en de gegevens van het hotel waar we heen gaan. Voor vandaag willen we door Duitsland heen richting Oostenrijk naar een plaatsje vlak voor Innsbruck. Naarmate we verder afzakken zien we steeds meer herfstkleuren, zijn we dan net op tijd op pad? Met elkaar afwisselen qua rijden en het op de parkeerplaats wat gymoefeningen doen, schieten we lekker door Duitsland. Pas bij München begint het wat te regenen, maar dat is maar eventjes. Al snel zien we borden met Italië en Oostenrijk. Maar eerlijk is eerlijk, nog voor we grens overgaan bij Oostenrijk genieten we (ja, ja ik ook!) van mooie vergezichten met bergen. Vanuit de bus lukt het uiteindelijk om foto's te maken zonder een grote boom ervoor.

Om ongeveer 19:30u zijn we in Hall-in-Tirol. Het hotel is snel gevonden en nadat we Shai (zo heet onze bus) veilig in de garage aan de overkant bij de burens hebben gezet, zoeken we onze kamer op en gooien met veel plezier de schoenen uit. Wauw, ons plan voor vandaag (met de langste rij-afstand van de totale reis) hebben we gehaald en het was nog goed te doen ook! Zijn zeer content..... Er is zelfs energie over om in het restaurant te gaan eten. Na het eten (lekker) en het luisteren naar het zangerige Oostenrijks gaan we snel onder de krullen. Slapen heerlijk.

Maandag 13 september Hall-in-Tirol - aan boord van 'Europa Palace'

Na een zeer goed verzorgd ontbijt zitten we om 08:45u weer in de auto. Vandaag begin ik met rijden. Op naar de Brenner Pas! De bergen blijven indrukwekkend maar het "klimmen" in de pas vinden we beide wat minder opvallend als verwacht. Nu moet ik er wel bij vertellen dat ik blij ben dat ik dit niet hoeft te doen met een dik pak sneeuw (zeker niet voor het eerst), want dan lijkt het mij een ander verhaal. Hoe dan ook, Shai houdt zich fantastisch al voel je het gewicht achterin natuurlijk wel. Vandaag geen regen, wel afwisselend somber en zonnig, perfect weer. Zonder al te veel vlagvertoon en gedoe rijden we Italië binnen. Langs de weg

vele rijen diep met wijngaarden (nog nooit zoveel druiventrossen gezien), appels en pruimenbomen. Heel langzaam aan zie je de huizen de Tirol-stijl verliezen en meer Italiaans worden. Grote boerderijen (die jammer genoeg veelal leeg staan) waar je met een beetje fantasie nog zo Romeinen kan zien lopen en werken. En bewoonde stukken met een wirwar aan woningen met patio's en balkonnetjes. De reis gaat zo voorspoedig dat we besluiten te proberen de ferry van Ancona naar Patras nog vanmiddag te nemen in plaats van morgen. In Italië wordt het alleen maar zonniger en warmer, wat zijn we nu al blij met de airco! Zeker als we parallel aan de kust rijden ziet de zee er knalblauw en aantrekkelijk uit. In Ancona (zo tegen 15:30u zijn we er) lukt het ons de ferry haven te vinden (niet dankzij de bordjes, die zijn knap verwarrend), via steegjes en rare weggetjes komen we bij de havenkom. Het is een gekrioel van mensen, auto's en bussen. Henk blijft bij de auto en pleegt een zaken telefoontje en ik ga naar het ticket-kantoor. Omwisselen blijkt totaal geen probleem. Met als gevolg dat we daarna binnen een half uur met Shai aan boord van de 'Europa Palace' staan. Shai weer een verdiende aai over z'n motorkap gegeven, en na het opzoeken van de hut lekker even uit gaan waaien aan dek. Het rijden is zeker niet tegengevallen maar het idee dat we nu tot morgenmiddag niet karren is ook even welkom. En we zitten nu eenmaal graag op een schip nietwaar? Zeker met een lekker zonnetje en ik ben bang dat het nog erger en luxer gaat worden..... Bij de afvaart gaan we op het bovendeck zitten en roze champagne drinkend (meegenomen door Henk) afscheid nemen van Italië. Van rozig naar roezig verdwijnt de kustlijn. Veel pret aan dek want de wind neemt zo toe dat losgelaten stoelen als een gek over het dek scheren. Een groep schoolgenoten hebben de grootste lol met het tegen de wind in hangen en het spelen met de stoelen, degenen met lang haar lopen als trollenpoppen rond, hun haar staat echt recht overeind. Hun plezier is aanstekelijk en ze gaan heel wat op de foto bij medepassagiers. Murw gebeukt door de wind geven wij het uiteindelijk ook op, maar uitwaaien is gelukt! 's Avonds eten we in het restaurant (ieder een flink bord pasta) en gaan bijtijds te kooi. Ondanks dat het een gloednieuwe ferry is, piept, kraakt en rammelt het er op los. Maar we liggen lekker.

Dinsdag 14 september Aan boord van 'Europa Palace' - Piraeus (Mikrolimano)

's Morgens vroeg hebben we een tussenstop in Igoumenitsa, we kijken naar het vertrek van auto's, wat vrachtwagens en een enorme horde van wielrenners met begeleidende auto's. Hierna laten we het ontbijt voor wat het is en gaan nog wat rusten. Zo tegen 14:00u komen we aan in Patras, Griekenland. Het is zonovergoten en al knap warm. Henk is aan boord gereden, ik wil er vanaf rijden en het eerste stuk doen. Als eerste (van ons dek) verlaten we de ferry en storten ons in het verkeer. Niks geen paspoort controle of wat dan ook, voor het eerst beginnen we een voordeel van een verenigd Europa te zien. Griekenland is nog steeds zoals ik het mij herinner; een lekkere puinhoop langs de weg met rommel zaakjes, autocarcassen in allerlei stadia (je weet maar nooit of dat ene palletje nog eens van pas komt), links en rechts inhalen, veel toeteren maar ook een bepaalde gelatenheid. Ook al negeren ze als regel alle regels, uiteindelijk komen we allemaal waar we zijn willen. Ik leer al snel een nieuwe regel (in Griekenland heb ik nog nooit zelf gereden); op tweebaanswegen wordt je geacht bij achterop komend verkeer over de gele rechter streep heen te gaan zodat ze kunnen passeren. Of er nu ingehaald mag worden of niet, moven naar rechts en snel!. Na drie maanden rijden in Israel moet er heel wat gebeuren om ons nog gek te krijgen, we wennen er gauw aan. Ik kar een aardig stuk door zodat Henk z'n ogen de kost kan geven. Ook hier is de route eenvoudig aan te houden. Bij het kanaal van Corinthe is een compleet nieuwe zeer brede weg aangelegd, ik herinner mij een stoffig weggetje met voor de brug over het kanaal diverse uitspanningen

met eten en drinken en kraampjes met Griekse muziekcassette's (voor de jeugd, lees: CD's). We hadden er ook een stop gepland. Nee dus, we moesten heel snel kijken (het kanaal is toch al niet breed) maar meer dan een glimp zat er niet in. Doen we de volgende keer anders. Ondanks alle goede voornemens en het noteren van Piraeus = Pireas op de borden daar, verdwalen we toch binnen geen tijd in het centrum van Athene tijdens de spits. Met vervaarlijk manoeuvrerende taxi's, bussen, en auto's, gelardeerd met vele scooters en brommers banen we ons een weg uit Athene richting Parrassaesas (of zo iets), niet uit te spreken. Maar dan herken ik Mikrolimano in het Grieks (geheugentje of niet?) en dat moeten we dus hebben. Okee, dan zijn we dus in Mikrolimano (het oude stadsgedeelte van Piraeus) maar waar is nu het hotel? Geen route gevraagd, niet echt slim. Maar na een dwaaltocht ziet Henk ineens een mijnheer van UPS met z'n scooter. Na een poging mij op de kaart te laten zien waar we heen moeten, heeft hij kennelijk weinig vertrouwen in mijn gezichtsuitdrukking bij het "Okee" zeggen want dan is het "Weet je wat, kunnen jullie hier draaien? Volg me maar dan rij ik voor jullie uit." Zo komen we snel bij het hotel, heel aardig. Voor Shai is weer een eigen rustplek geregeld in de afgesloten parkeergarage, en na een lofzang gaan wij inchecken. Het lieflijke van Mikrolimano is er nog steeds, al is de leegte tussen deze plaats en Athene nog kleiner geworden. Het stadion stond toen helemaal vrij met een kinderspeelplaats en verder alleen maar zand rondom. Nu liggen de wegen er vlak langs. Vanaf het balkon kijken we over het "stadje" en een van de jacht- en vissershavens. Na het opfrissen gaan we letterlijk het dak op, hier is een gezellig terras met restaurant (en zelfs een zwembad). Wat hebben we het toch bar slecht. Met een drankje toasten we op een weer geslaagd stuk reis en een tweede leuke hotelkeuze middels internet. Van het terras verhuizen we naar het restaurant gedeelte en zo eten we voor het eerst weer eens buiten. Alle lichtjes in de haven zijn aan (het is inmiddels donker), de bediening is attent en het eten blijkt zalig, Henk snoept van een 'Spies op z'n Grieks' (kan er ook niets aan doen, zo heet het echt!) en ik van de zwaardvis.

Woensdag 15 september Piraeus en Athene

Na wat uitslapen nemen we een taxi en gaan naar Salamis Shipping op bezoek bij Mina. Met haar hebben we al druk e-mail verkeer gehad en via haar kantoor hebben we de overtocht van Shai van Griekenland naar Israel geboekt. Blij dat we met de taxi zijn gegaan want de straatjes zijn zo nauw en zo volgepropt met auto's dat we er zelf niet hadden gekomen, laat staan hadden kunnen parkeren. Mina is snel gevonden en de Nederlandse bonbons worden door haar met dank aangenomen. Na vele niet volgbare telefoontjes blijkt dat we dus echt mee kunnen varen met de Trader 1, een RORO-vrachtschip. Joepie, we hadden er stiekem op zitten hopen! Nu kunnen we en bij de bus blijven (anders hadden we van Athene naar Tel-Aviv moeten vliegen en daar een auto huren om in Haifa te komen) en de tocht aan boord lijkt ons juist helemaal te gek. Morgenochtend moeten we terugkomen op het kantoor voor de "vrachtbrief" en het betalen en dan kunnen we naar de haven.

Zomaar een hele middag extra! Alweer een taxi (kost hier drie keer niks) maar nu naar Athene. De taxi-chauffeur zit dat helemaal niet zitten en stelt ons voor naar het splinternieuwe metro-station te rijden zodat we daar de metro naar het centrum van Athene kunnen nemen. Ook leuk, weer eens wat anders. Na een korte rit met een overstap komen we "boven" bij het Syndagma plein. Ook hier is veel veranderd maar het plein is nog steeds duidelijk een plein. Eerst op naar het monument voor de gevallen soldaat met de befaamde Evzone's die daar op wacht staan. Het is een doordeweekse dag dus ze zijn niet in gala (wit met gouden biezen)

maar in het kaki. Niet veel later is er wisseling van de wacht dus Henk kan het geschuifel met de sloffen met de grote pompoenen erop eens rustig bekijken. Hierna begint de speurtocht naar het Nationale Museum, m'n geheugen is toch niet zo best want het ligt veel verder dan ik dacht, iedere keer vragen, een ritje piepen met de bus (veel te vroeg uitstappen, vast door een slecht geweten), weer vragen, nog verder lopen en dan ja wel; gevonden. Door al dat lopen krijgt Henk wel een goede indruk van het vele lawaai en enorme drukte in de stad. De vele mensen, de vele auto's en bussen, de kiosken die van alles en nog wat verkopen, de verkopers van allerlei brood en zoetheid in hun verrijdbare karretjes. En nu extra; de vele vlaggen en reclames voor de Olympische Spelen en de speciale kiosken die over het hele centrum staan om toeristen en bezoekers van de Spelen van informatie te voorzien en als verkooppunt dienen van toegangskarten. In het museum is het heerlijk koel en stil. Met het oog op de Olympische Spelen is er een aparte tentoonstelling gemaakt met alles wat daar mee te maken heeft, de rest is echter ook flink opgeknapt. De ruimtes zijn veel lichter en de vitrines zijn nu anders en moderner van opzet. Ik zie veel "oud bekenden" van het vorige bezoek, leuke ervaring. Het klapstuk (voor ons althans) houdt zich verborgen tot het allerlaatste, maar uiteindelijk vinden we haar; een replica van Athena Parthenon. Een heel blij moment.

Met het hoofd vol en de voeten versleten vinden we na een paar pogingen een taxi-chauffeur die ons terugbrengt naar het hotel. Op het terras boven komen we bij en kletsen we na over van alles en nog wat. Deze avond besluiten we direct aan de haven te gaan eten. Langs de hele havenkom zitten restaurantjes met terrassen aan het water. We kiezen voor het terras met de leukste uitstraling (en okee; de lekkerst uitzierende stoelen). Geen verkeerde keuze; de kaart toont heerlijke dingen en de ober is een leuke enthousiaste man. Dat ik de visjes in de haven graag voer met wat brood is ook geen probleem. Na het voorgerecht, voor Henk knoeperds van mosselen, voor mij octopus hebben we zoiets van dit kan niet beter, zo lekker is het. Maar nee, het hoofdgerecht slaat alles. Black Snapper (geen idee in het Nederlands) in salt crust. Als het aan tafel komt zie je een niet echt aantrekkelijke beige berg. Dan tikt de ober de harde zoutkorst kapot en dan ruik je een heerlijk aroma. De vis werd gefileerd en overgoten met een beetje olie en limoen en geserveerd met allerlei gestoomde groentes. Het feit dat ik sowieso nog kan typen is alleen te danken aan het feit dat ik netjes met mes en vork heb gegeten, anders waren m'n vingers meegegaan! Heel, heel lang geleden dat we echt zo super gesnoept hebben. We spreken ter plekke af dat bij herhaling van deze onderneming dit restaurant een traditie moet worden.

Donderdag 16 september en Vrijdag 17 september Piraeus - aan boord van 'Trader 1'

(geschreven op de 17de aan boord van Trader 1, zie foto)

Ja, dit is het toch ook weer helemaal, he?! Picture this; we zitten nu buiten op het eerste dek, kijkend over de vracht (containers en vrachtwagens met auto's) met daarnaast prachtig blauw water met witte schuimkoppen van de golven en van het boegwater. In de verte zien we nog een eiland met een indrukwekkende wolkenband erboven maar verder schijnt de zon volop. We zitten aan een soort houten picknick tafel direct aan bakboordzijde tegen de railing aan. Ik begin heel luxe aan ons 2de verslag met de laptop en Henk zit naast mij een boek te lezen. Maar het is heel "moeilijk" erbij te blijven want behalve dat het uitzicht mooi blijft (en de regenbogen in de opspattende golven) zijn we er alle twee ook helemaal vol van dat en alles lijkt te gaan lukken qua overtocht, we nu toch echt op een echt vrachtschip zitten en het kicken vinden. Voor mij persoonlijk komt er voor de zoveelste keer in m'n leven een wens uit, voor degene die het nog niet weten, als kind al wilde ik later naar de zeevaartschool en

stuurman worden. Om allerlei redenen (en gebrek aan wiskundig inzicht) heb ik dat los moeten laten, maar de zee heeft mij nooit losgelaten. Dankzij vrienden in de vaart ben ik wel eens aan boord geweest van baggerschepen (grote) en een containerschip maar altijd voor de wal, nooit varende. Aan boord van ferry's naar Engeland is het ook genieten, maar dit is natuurlijk het echte werk.

Gisteren (donderdag 16 september) zijn we min of meer de hele dag bezig geweest met het inschepen. Na het ontbijt in het hotel met de taxi weer naar Salamis Shipping gegaan voor het regelen van de vrachtbrief en het betalen. Een chagrijn van een mens (wat een verschil met Mina, later nog met andere meevarende over staan lachen) maakt de papieren in orde en dan kunnen we weer verder. Onderweg naar het hotel kopen we nog extra vinbanden voor het duiken. We mogen tot 12:00u de kamer gebruiken dus we rusten nog een beetje. Na het uitchecken halen we onze Shai bovengronds en gaan we naar de haven. Ondanks onduidelijke kaartjes en aan wijzigingen vinden we het nog ook. Tussen vrachtwagens, heftrucks en aardig wat druk gebarende mannetjes komen we bij een enorme loods. Daar vraagt iemand om de papieren en worden we naar een duister hoekje in de bloedhete loods gebracht waar een paar aftandse banken en tafels staan met daarop onduidelijke papieren met een afgetobt en aan pensioen toe velletje carbon. Weer een andere mijnheer gaat de papieren invullen, door het zweten blijven ze regelmatig aan z'n armen hangen, lekker fris (z'n zakdoek waar hij zijn gezicht mee afdeft heeft het ook allang opgegeven, is drijfnat)! Het lijkt wel iets uit een mafioso film. En inderdaad; als alles in orde lijkt, zegt hij: "Okay, give me 50 Euro's and walk with me". Nu weten we dat je dat beter kan doen want anders zit je er uren later nog. Connecties, connecties, connecties. Hij loodst ons door de douane heen en stuurt ons daarna met busje naar de volgende havenkom. Daar ligt de Trader 1 in volle glorie, ze vaart onder Panamese vlag (Oh jee!).

Tot zo ver het verslag aan boord, nu aan wal weer verder:

Als we ons aan boord melden met een vodje papier bij een zekere Dimitris is het laden in volle gang. Het geschreeuw en hanengedrag is niet van de lucht. Na een korte inspectie van hoe groot (of juist klein) onze Shai is, worden we verzocht voor de paspoort controle naar de passengers terminal te gaan. In het centrum van Piraeus wel te verstaan. Voor ik het weet floep ik het eruit; "This is stupid, we just come from the centre!". Mag niet baten, dus busje weer gekeerd en terug naar het centrum. Voor de zekerheid krijgen we het vodje weer mee met het telefoonnummer van Dimitris voor als we het niet kunnen vinden. Bij het door de havens heenrijden naar de Trader 1 toe hebben we totaal geen controle gehad, nu vindt een klein moeilijk mannetje het nodig om "one paper" van ons te willen hebben alvorens ons door te laten. De vrachtbrief wil hij niet hebben, het vodje echter wel. We laten hem weten dat we het vodje terug willen, ook al voor het telefoonnummer wat erop staat. Is niet bespreekbaar. Henk heeft zoiets van; al staan ze achter mij met 30 vrachtwagens te wachten ik rij niet door maar ik krijg een wat rode waas voor de ogen. Ik heb er al een beetje de pest in dat we weer het drukke verkeer in moeten en dit is de druppel, ik spring uit de auto en loop om de auto naar het loket waar dit kleine mannetje hoog vanuit zijn domeintje eigenwijs zit te wezen. Zwaaiend met m'n armen en overduidelijke gezichtsuitdrukkingen, blijven we nu samen volhouden dat het vodje retour moet. De truckers achter ons zien het lachend aan. Maar het werkt!!! Okay, okay here is the paper, en we mogen door. Alvast een goede oefening voor Israël zullen we maar denken. Na wat speuren vinden we het kantoor, de havenambtenaar daar let op onze bus, tof! Binnen moeten wij ons melden bij het loket voor zeevarenden (maakt een hoop goed). Onze paspoorten en de vrachtbrief worden bekeken en dat is het, zelfs geen stempeltje. Een certificaat van goed gedrag dan? Dan kunnen we nog iets laten zien aan

Dimitris. Maar nee, het is goed zo. (Ze zeggen dat ze “iets” faxen naar het kantoor, ja, ja!) Later horen we dat de Nederlandse truckchauffeurs met een taxi deze trip hebben ondernomen en er grof voor betaald hebben. Nu wil Dimitris ons niet voor 17:00u terugzien dus Henk zoekt een plekje aan een parkje waar we over de havens heen kijken. Hier komen we wat bij in de schaduw en wachten we tot het tijd is. Onze kleine vriend zien we niet meer, de beveiliging in deze haven is nul komma noppes. Weer bij de Trader 1 maken we kennis met steward Ibrahim, hij helpt ons met het dragen van wat spullen en toont ons de weg aan boord. Waar willen we slapen, beneden of boven? Hij is de expert, wat lijkt hem het beste? Dan komt er een grote glimlach en hij gaat ons voor naar boven. We krijgen de eigenaars hut, dat is luxe! Twee ruime kooien met dekbed, uitzicht over zee voor en aan de zijkant, een compleet leren zithoek met tafel en een eigen badkamer met douche en toilet. Niet superschoon maar het heeft wel uitstraling. We bedanken hem uitvoerig. De douche gebruiken we niet, a. dan zou het hele hok direct kleddernat zijn, b. we hebben geen idee of het wel veilig is om dat water te gebruiken en c. dan hebben we de Zwitsal washandjes voor niets meegenomen!

Na het inruimen van de hut gaan we buiten op de railing de activiteiten bekijken. Op het bovendek haakt een vrachtwagen iedere keer een trailer (die met de lift naar boven komt) vast en hij weet de trailers zo te parkeren dat er nauwelijks ruimte tussen zit. Knap hoor! Tussen de trailers komen nog twee vrachtwagencabines te staan en een vrachtwagen met auto's als lading. We hopen dat de eigenaren de auto's niet in deze staat gezien hebben, want je moet niet al te bang voor je lak zijn. Met het bovendek en ruim vol is het tussenruim aan de beurt. Zo tegen 20:00u gaan we aan wal en wachten we bij de bus tot wij ook mogen. Het gekrioel en geschreeuw gaat maar door. Dan is het moment daar dat we ECHT mogen. Tussen vele kleine autootjes in en naast de Jeep van een andere Hollander, begint Shai aan de nieuwe zeereis. Het eten aan boord doen we in de Officiers Mess, gewoon wat de pot schaft. Vanavond is het kip met rijst en aardappels met saus. Als toetje krijgen we een enorme tros druiven. Niet te vergelijken met de speciale vis gisteravond, maar we genieten er net zo van, ook al door het avontuurlijke gevoel. Kunnen nog niet echt geloven dat ondanks alle negatieve verhalen en signalen plus het moeilijk vinden van vervoer, we nu toch echt ook zelf meevaren en we toch zeker op weg zijn naar Haifa. Zo tegen 23:00u vertrekken we, flink te laat maar wat kan ons dat schelen. Op het bovendek beleven we alweer een vertrek uit een haven, met alle vijf de Nederlanders bij elkaar. We zijn flink moe en de kooien zien er comfortabel uit dus na een “welterusten” verdwijnen wij naar onze hut. Heel rap liggen we erin, ik luister nog even naar de vaargeluiden (zalig!) maar Henk is direct vertrokken en slaapt diep.

De volgende morgen breekt een dag van “niets doen” aan; we zitten de hele dag op zee. Na een zeer goede nachtrust en uitslapen, maken we ons klaar voor het ontbijt. Nogmaals de douche laten we voor wat 'ie is maar na het badkamerbezoek geuren we alle twee als enorme baby's door de Zwitsal washandjes (baby-zeep zit daar al in en water toevoegen hoeft niet, heel handig). Het ontbijt (om 09:30u) bestaat uit zeer zoute knackworst en twee gebakken eieren met brood. Smaakt prima en het is sowieso geen goed idee de maag te leeg te laten worden. Er staat meer deining dan gisteren en zelf heb ik nogal de neiging snel zeeziek te worden (landlubber helaas) dus, hup eten! Hierna nemen we op het eerste dek plaats aan de houtentafel en wat daar gebeurde hebben jullie net gelezen (5 alinea's terug).

Na het typen van het stukje verslag loop ik even naar de cabine voor toiletbezoek en dan voel ik het voorzichtig fout gaan. Voor de zekerheid neem ik een pilletje en verder helpt maar een

ding, zo snel mogelijk naar buiten. Als ik langs de pantry kom en de kookgeuren ruik weet ik het zeker, met een beetje mazzel en horizon staren komt het waarschijnlijk wel goed. Het werkt! In de middag verandert de golfslag en dan is er helemaal niets meer aan de hand. Op het bovendeck is het zo warm dat ik helemaal slaperig wordt en veel zin heb in een tukkie doen. Bang iets te missen vecht ik het gevoel nog even tegen maar ik zit te knikkebollen. Dan toch maar even? Tegen 17:00u wordt ik pas wakker. Buiten is het nu nog warmer qua temperatuur. Een T-shirt is eigenlijk te veel.

Ibrahim roept ons voor het eten en vanavond eten we met z'n vijven. Schapenvlees (met vetklodders), rijst en patat. Meloen na. Het smaakt weer helemaal okee, alleen het zeen en het vet mogen ze terughebben. Na het eten en kletsen gaan Henk en ik op het bovendeck zitten en daar genieten we van de zonsondergang op Rhodos. Ondanks het slapen 's middags (door mij althans) zijn we erg slaperig en nemen ons voor vroeg te gaan slapen. Als we naar de hut toelopen zegt Henk ineens; "Wauw, kijk eens, de Melkweg!". Adembenemend mooi, voor alle twee de eerste keer dat we de Melkweg kunnen zien, deze hangt dwars over het schip. Helemaal vol van al dat moois, zoeken we de kooi op. Of het de zeelucht, het ontspannen of de Melkweg is, geen idee, maar die avond en nacht slapen we heel er diep en lekker.

Zaterdag 18 september Aan boord van Trader 1, stop in Limassol, Cyprus

Vanochtend toch maar m'n haar gewassen want dat ziet er echt niet meer uit. Maar met een straaltje van niks lukt het toch. De zee is vandaag heel rustig en het knalblauw van het water en van de lucht maakt alles vrolijk. We varen langs allerlei eilanden en soms zie je helemaal niets anders dan zee. Een uurtje na de middag meren we aan in Limassol op Cyprus. Shai en de andere personenauto's moeten van boord af tijdens het laden en lossen. Henk zet Shai in de schaduw en als hij terugkomt pingel ik bij Ibrahim weer een enorme tros druiven (in plaats van lunch) die we boven in de schaduw opsnoepen. Cyprus ziet er aantrekkelijk uit en dat ze daar links rijden maakt het nog leuker. Misschien ook nog maar eens naar toe. Tijdens het laden maak ik van de gelegenheid gebruik om de vrachtwagencabine van Jaap eens te bekijken, wat is dat luxe. Moet ook wel gezien de uren die ze maken maar toch. Verende stoelen (en wat voor!), verende cabine, twee slaappleatsen, elektrische koelbox (pha, hebben wij ook), elektrisch zonnedak en zonwering, satellietverbinding en weet ik wat.

Later in de middag krijgen we meer medepassagiers, een Oostenrijker die zeer veramerikaanst is (en eerst z'n kop niet open doet en bij het afscheid moeite heeft met het tegenovergestelde) en een echtpaar uit Haifa, Shoshanna en Itschak. Een lief stel. We eten gezellig met z'n vieren, kebabs met friet en salade. Als extra vraagt Ibrahim of we soep lusten? Itschak vraagt wat voor soep het is. Het is Egyptische soep. Juist dan wil Itschak wel soep. Ik had al ja geknikt en zelfs bij Egyptische soep raak ik niet in paniek. Ik mag Ibrahim wel (toch milder met der jaren?). Henk en ik krijgen samen een bord, het is bouillon met stukken aardappel, draadjesvlees (dacht ik vanmiddag al te ruiken) en groenten. In de deuropening staat Ibrahim op onze reactie te wachten, als ik een welgemeend Okay teken geef, valt mij wederom een grote glimlach ten deel. Leuk toch? 's Avonds toasten we met Shoshanna en Itschak op een bankje boven met de tweede fles champagne (wit deze keer) op hun einde van drie maanden Cyprus en voor ons het begin van drie maanden Israël. We zien aardig wat vallende sterren.

Weer niet al te laat naar bed. Nog even genieten van de Melkweg en dan alvast wat spullen opruimen zodat we morgen snel aan dek kunnen. De aankomst in Haifa staat op 06:00u gepland.

Zondag 19 september aan boord van Trader 1, aankomst in Haifa, aankomst in Eilat

Ik wordt enkele minuten voor zessen wakker. Ik schuif het gordijn open en zie veel zeeschepen voor anker en de kust van Israël. Na het wakker porren van Henk zorgen we ervoor dat we snel buiten komen. Zonsopgang boven de Carmel berg, het blijft een aaneenrijging van mooie momenten. De drukte voor de haven heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat de haven dicht is geweest tijdens Rosh Hashanna (het Joodse Nieuwjaar 5765). Wij mogen in ieder geval afmeren aan de wal. Het ontbijt laten we schieten, er is genoeg te zien, we nemen straks wel wat kaakjes. Op een gegeven moment moeten we allemaal naar de saloon komen. Hier vraagt de aan boord gekomen immigratie dienst naar de bedoeling van het bezoek aan Israël en nemen ze de paspoorten over van de kapitein van het schip. Dan gaan we de spullen naar Shai brengen en moeten we vlak bij het schip parkeren en wachten tot Moshe (van de immigratie dienst) ons in colonne voorgaat naar het kantoor. Shoshanna en Itschak willen eerst op ons wachten zodat ze ons naar de vrienden van vrienden in Haifa kunnen begeleiden voor een bezoekje maar dat zit er niet in. Gelukkig hebben ze al een kaartje voor ons getekend en we hebben nummers uitgewisseld dus we mogen ze bellen als het fout gaat. Nadat zij door mogen, begint voor ons de pret. Alles, maar dan ook alles moet uit de bus en door de X-ray. Je moet het verwachten maar toch..... Er zit niks anders op, er worden vijf bagage trolleys gehaald (grapje zeker) en we beginnen met het voorzichtig loshalen en uitladen. Na een paar minuten zegt Moshe: "Now I see what you mean with your warning that it will be a lot of work!!!". Gelukkig krijgen we hulp en van het plan om alles de hal binnen te sjouwen (die vol staat met ferry- en cruise-passagiers) voor het doorstralen stappen ze gelukkig af. Op de parkeerplaats staat een speciale X-ray wagen (ter grote van een truck) en daar gaat uiteindelijk alles doorheen. Links de rolband op, in het midden het doorstralen (met daarachter een cabine met de beeldschermen) en rechts komt het weer van de band af. Is de trolley leeg dan snel naar de andere kant rijden en weer volladen. Intussen kleed een ander zich in een werkpak en hij verwijderd het reserve wiel (is nog nooit los geweest) en kruipt onder de bus van voor naar achter en van links naar rechts. De motorkap gaat open en wordt grondig geïnspecteerd (later vinden we een los kogellagertje tussen de voorstoelen, maar met rijden zijn gelukkig geen problemen!), en ook alles wat los kan in de voorcabine gaat eruit. Al met al zijn we zo'n drie uur bezig. Maar het moet gezegd; de medewerking is prima en we gaan zelfs onder begeleiding naar de paspoortcontrole en poortjes-controle (Henk moet mee voor z'n veiligheidsschoenen), scheelt een hoop zoeken. Ik verzorg de gegevens voor en bij de douane, zodat Henk zich kan richten op het weer inladen en later alleen maar een handtekening hoeft te zetten. Ze maken nergens een probleem van, niet over de drank en het vele eten en ook niet over de elektronische hobbyspullen van Henk. Sommige dingen willen ze even extra checken (zoals de flessen wasverzachter en de voegenkit voor de badkamer) maar dat is het dan ook. M'n safari-helm is een topper, vinden ze helemaal te gek. Als alles weer op z'n plaats zit (min of meer) en we zeker weten dat we alles hebben nemen we hartelijk afscheid van Moshe en z'n collega (de anderen zijn al weg) en dan mogen we de haven uit. En dan weten we het dus echt zeker; HET IS GELUKT, we zijn met Shai en alle meuk in Israël!!!

Na een kort bezoekje aan een vriend in Haifa van Arkady, besluiten we het erop te wagen en door te rijden naar Eilat. We willen naar huis. Via highway 6, een mooie nieuwe brede weg schieten we heerlijk op. Shai krijgt z'n eerste drup Israëlische diesel en bromt tevreden door. Bij Beer Sheva komen we per abuis op weg 40 naar Eilat, een voor ons onbekende route. Blijkt weer een toevalstreffer want deze route is veel mooier en afwisselender. Weten wij veel dat je bij Mitspe Ramon via een krater afdalt (met haarspeldbochten), we wanen ons op de maan bij ondergaande zon. Hier gaan we nog eens foto's maken! Bij het checkpoint voor Eilat mogen we direct door en zo staan we rond 19:00u op het parkeerterrein van Tsoeki Ha-Shemesh. Ik moet wel echt leren af te dalen in de bergen van Eilat want de remblokken stinken een uur in de wind, sorry Shai. Yuval verwelkomt ons en haalt de remote controle voor de parkeergarage. We zijn er, todah rabah.....